

Formaal som det her foreliggende. Altsaa jeg kan ikke skjønne, at der er nogenjombelst Grund i selve Lovforslaget til at give det en yderligere Behandling end den, det allerede har faaet her ved første Behandling. Men naar der ikke er det, saa vil jeg for mit Vedkommende sige, at jeg vilde være ligesom lidt ubhggelig ved at se det høie Thing i en jaaglig, alvorlig Drøftelse med den høitærede Justitsminister af et saadant Forslag som dette, der gaar ud paa en yderligere Indstrækning af Pressfriheden. Jeg kan ikke tænke mig, at den høitærede Justitsminister noget eneste Øieblik har forestillet sig, at dette Forslag kunde blive til Lov paa en eller anden Maade. En saadan Tillid — jeg havde nær sagt Agtelse, men det er ikke det rette Ord — har den høitærede Minister ikke til dette Thing; men det vilde ogsaa være for meget af det Gode. Hvis den høitærede Minister kunde opnaa af det høie Folkething, efter den Regjering, som den høitærede Minister nu i 3 paa 4de Aar har staaet i Spidsen for med Hensyn til Pressens Behandling, Tugt og Opdragelse her i Landet, hvis den høitærede Minister kunde bevæge dette Thing efter de Erfaringer, vi nu have haft i tre Aar, til at sætte sig hen for sammen med den høitærede Minister at drøfte, om dog ikke Pressen her i Landet nu var saaledes situeret og saaledes optraadt, at der var god Grund for dette Thing til at støtte den høitærede Minister i yderligere at svinebinde Uttringsfriheden her — hvis den høitærede Justitsminister kunde opnaa det, ja, saa havde han sandelig opnaaet, hvad han kunde ønske og efter min Mening noget mere, end han kunde vente. Jeg fortænkter ikke det høitærede Medlem fra Viborg (Klein) i, at han modtager dette Lovforslag med den Belvillie, som han lagde for Dagen overfor det. Det finder jeg ganske rimeligt. Det ærede Medlem har en saadan politisk Erfaring og har set saa mange politiske Ting vandre ud og ind af dette Thing, at hans naturlige Koldblodighed lige overfor Sligt er Noget, som man kunde vente sig af det ærede Medlem. Heller ikke skal jeg paa nogen Maade udtale mig om Arten og Indholdet af den Belvillie, hvormed det ærede Medlem behandlede Lovforslaget. Altsaa det ærede Medlems om jeg saa maa sige rent formelle Belvillie forstaar jeg saa godt. Men jeg forstaar mindre, at det ærede Medlem for Maribo Amts 1ste Valgkreds (Neergaard) og Ddense Amts 7de Valgkreds (S. Holm) erklærede sig enige med ham deri, disse yngre Medlemmer, hvis Hjerte ellers svulmer af Indignation over de Tilstande, vi leve i. Jeg

forstaar ikke rigtig, hvorledes disse ærede Medlemmer have kunnet vise en Sjælsstyrke og Selvovervindelse, lige saa stor som den, det ærede Medlem fra Viborg naturligen er i Stand til at vise. Jeg vilde ønske, at disse to ærede Medlemmer ikke maatte have Held til at tage Thingets Flertal med sig. Jeg tror, at en yderligere Drøftelse af denne Sag med den ærede Minister som Repræsentant for denne Regjering og som Opbevarer af den provisoriske Presselov af 13de August 1886 vanskeligt vil blive forstaaet af Demokratiet udenfor dette Thing. Min Anbefaling af Lovforslaget er, at vi forkaste det og nægte det Obergang til 2den Behandling. Det er den Agtelse, som jeg synes vi skulde et Lovforslag med et Indhold som det her foreliggende.

S. Jensen: Paa et ganske enkelt Punkt, nemlig paa det allerførste Punkt kan jeg ikke være saa haardhjertet som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (Hørup). Jeg kan ikke høre over mit Hjerte strax at skilles ved dette Lovforslag. Jeg indrømmer, at det maaske er for blødhjertet, men det ligger jo engang i den danske Natur at være noget blødhjertet af sig. Allevegne, hvor man træffer paa en god Mening, er man jo tilbøielig til at acceptere denne som saadan, og skøndt jeg ikke billiger den Grundsætning, at Hensigten helliger Midlet, synes jeg dog, at naar man kan spore en god Hensigt i et eller andet Lovforslag, skal man ogsaa tage dette under nøie Overveelse. I alt Øvrigt kan jeg ellers være enig med, hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds sagde. Jeg skjønner ikke Andet, end at ligesom der kan være Udskielser i Retning af Usædelighed, saaledes kan der ogsaa være Udskielser i Retning af at ville forsvare Sædeligheden, og det synes mig, at det foreliggende Lovforslag er en saadan Udskielse. Den gode Mening er jo, som allerede fremhævet af forskjellige ærede Talere, den at ramme den Skandalelitteratur, som jo i Grunden slet ikke kan henregnes til Litteraturen; thi det, som gjør Forskiellen paa Skandalebøgerne og Litteraturen, er, at Litteraturen altid har ideelle Formaal, men Skandalebøgerne have kun det Formaal at ville tjene Penge. Men dette Lovforslag viser rigtignok, hvor vanskeligt det i mange Tilfælde vil være at ramme det, man egentlig tilfigter. Det er muligt i dette Forhold særlig vanskeligt at ramme det, man tilfigter, og som det er sagt af adskillige ærede Talere, maa en Del overlades til Dommerens subjektive Skjøn. I mange